

fiske baade med Vaad og med Medeflang i denne Del af Gudenaalen indtil midtstrøms, uden at Vidnerne have hørt Tale om, at saadant Fiskeri er blevet paataalt af den nuværende Ejer eller af tidligere Ejere af Frisenbold Laksøgaard, hvortil Vidnerne have søjet, at „man, indtil Citanten fatte Høre i disse Forhold“, ingen Forestilling havde om, at saadant Fiskeri stred imod Laksøgaardens Rettigheder. Ligeledes have under det, som ovenfor berørt, af Citanten i 1880 optagne Tingsvidne flere Personer, der den Gang tjente, eller tidligere i længere Tid havde tjent som Fiskerkarle paa Frisenbold Fiskegaard, forklaret, at Citantens Formand aldrig ved Retten har paataalt andres Fiskeri i Gudenaalens Hovedløb, skønt han var bekendt dermed — hvilket dog efter Vidnernes Formening hidrørte fra hans Ulyst til at føre Processer — samt at der, saalænge Vidnerne have tjent paa Fiskegaarden og, efter hvad de have hørt af Folk, der forinden Vidnerne kom til Gaarden havde tjent sammesteds i længere Tid, heller ikke tidligere er af Gaardens Fiskere blevet drevet Fiskeri længere ned efter imod Randers end 300 eller 400 Favne neden for Nørreaalens Udløb i Gudenaalen, eller, som nogle af Vidnerne have udsagt, saa langt ned, at de kunde se gennem Glashullerne i Hornbæk Kirkeetaarn, og vel have enkelte af disse Vidner udsagt, at de have hørt af gamle Folk, navnlig af tidligere Fiskerkarle paa Frisenbold Fiskegaard, at Ejeren af bemejdede Gaard antoges at have Eneret til alt Fiskeri i Gudenaalens Hovedløb og i Sejldybet i Randers Fjord indtil Udbyghøj, men de fleste af Vidnerne have ifølge deres Forklaringer dog, efter hvad de have hørt, staaet i den Formening, at han kun havde Eneret til Vaadfiskeri i Gudenaalens Hovedløb fra Frisenbold Laksøgaard indtil den første neden for samme liggende Laksøgaardstrøms Udløb i Hovedløbet, hvortil et af Vidnerne har søjet, at han paa Strækningen derfra indtil Udbyghøj havde, som Vidnet har udtrykt sig, „Dybsrettighed“, hvorved Vidnet forstod, at det i hans og de andre Laksøgaardsejeres Interesse var forbudt alle, iøvrigt ogsaa Laksøgaardsejerne, at fiske med Vaad i Sejldybet paa denne Strækning.

At nu de indstævnte skulde have drevet Laksøfiskeri, er end ikke paaberaabt af Citanten, ligesom de indstævnte have benægtet, at de have drevet saadant Fiskeri. Og for saa vidt det af de Forklaringer, der ere afgivne af de først omtalte 2 Vidner, fremgaar, at de indstævnte, naar de have fisket, undertiden have fanget Ørreder, saa er det, selv om der med Hensyn til Fangsten af disse Fisk maatte som af Citanten ferment tilkomme ham lignende Rettigheder som med Hensyn til Fangsten af Laks — hvad i øvrigt de foreliggende Oplysninger ikke give Høje til at antage — under enhver Omstændighed ikke mod de indstævntes Benægtelse oplyst, at det af dem saaledes drevne Fiskeri har, navnlig efter Bestaaffenheden af de ved samme brugte Redskaber, haft en saadan Karakter, at nogen Citanten tilkommende Ret derved kunde anses krænktes.

I Henhold til det anførte maa det billiges, at de indstævnte ved Politiretsdommen ere frikundne for Citantens Tiltale i denne Sag.

Bemeldte Dom, ved hvilken Sagens Omkostninger i første Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.